Ochii caută, mereu, spre ceea ce noile serii de jucători trimit pe stadioane, ca reprezentanți ai lor. Talentele foarte tinere, urmîndu-i îndeaproape pe un Dumitrache, pe un Dumitru, pe un Dinu, pe un Tătaru — elemente de acum lansate — așteaptă noul sezon și, poate, păsirea spre afirmare. Cizic, Lucaci, Contardo, R. Ionescu, Beldeanu, Șoptereanu, Uifăleanu, Iordănescu, Popovici, Kun II, Baumgartner, Popa și atîția alții trebuie să spere, să creadă în posibilitățile lor. Vă prilejuim întîlniri, în cele ce urmează, cu patru dintre acești „mînji", pe care îi așteptăm galopînd cu energie în sezonul care vine : Broșovschi, Mioc, Mazurachis și Niculescu.

SPERANȚE ÎN 1968! ÎN 1969 CONSACRAȚI?

CE ZICI MIOC, NU TE TENTEAZĂ?

În... nomenclatorul primei echipe a lui Dinamo Bacău a apărut, în finalul sezonului de toamnă, un nou nume : MIOC. Și tocmai despre el a fost vorba deunăzi, într-o convorbire cu antrenorul *D. Niculae-Nicușor*. Ca despre o curiozitate, dar și o perspectivă, în același timp. Și o să vedeți de ce.

Puțini știu că noul jucător, înlocuitor al fundașului *Kiss* (pe care o sciatică rebelă l-a împiedicat să-și revină la forma și comportarea sa obișnuită) a venit de la C.S.M. Reșița ca... extrem dreapta. Deci, o schimbare de post, destul de frecventă în fotbal, din atac în apărare, care ne aduce aminte de cîteva cazuri din trecut. *Dobai* — „calul" — a cunoscut culmea gloriei ca extrem stînga, dar și-a încheiat cariera ca fundaș, ca și *Vasile Chiroiu* sau, dintr-o epocă mai apropiată, ca *Ambru, Szökö* și, în prezent, *Mocanu*, toți extreme devenite fundași !...

— *Cînd l-am văzut jucînd ca extremă*, ne spunea antrenorul D. Niculae-Nicușor, *mi-am dat seama că nu va putea face carieră în acest post. M-am gîndit atunci să încerc ceva cu el pentru a-l transforma. Din extremă, fundaș, din fricos, curajos. A jucat mult la tineret-rezerve și... a reușit. Astăzi, Mioc — oricît de curios ar părea unora — este un fundaș mult mai bun decît extremă, foarte combativ, de parcă tot timpul ar fi jucat pe acest post. Desigur, mai trebuie lucrat cu el pentru că, de pildă, nu execută corect atacul pentru deposedare, dar una peste alta, Mioc reprezintă pentru mine unul din jucătorii noștri cu perspectivă. Iar din concurența dintre el și Kiss aștept, ca rezultat, să dispunem de... doi fundași dreapta buni.*

La speranțele lui Nicușor le adăugăm și pe ale noastre. Mioc este un cîștig pentru Divizia A și l-am dori și pentru unul din loturile reprezentative. Pe postul de fundaș dreapta nu-i deloc îmbulzeală. Ce zici, Mioc, nu te tentează ?...

P. G.

LERETER GARANTEAZĂ...

La salba de autentici jucători de fotbal, cu care U.T.A. a înzestrat fotbalul nostru, s-a mai adăugat și anul acesta o „piesă" prețioasă: Ladislau Broșovschi. Irupt spectaculos dintr-o echipă de juniori campioană națională (U.T.A. — 1963), Broșovschi a păsit pe prima scenă a soccerului românesc într-un moment cînd după atîta amar de vreme, la Arad, fructele tradiției, pasiunii și seriozității sînt iarăși gata să dea în copt. Iar Broșovschi nu reprezintă decît vlăstarul nobil al unei tulpini viguroase. A încolțit de timpuriu (la opt ani era pitic la C.F.R. Arad, antrenor Alexandru Dan), a crescut netulburat (la 15 ani juca la Vagonul în Divizia B; antrenori I. Dușan și Toma Jurcă, la 16 ani trecea la juniorii U.T.A.-ei, adică „în mîna" lui Dan și Farmati, iar la 17 ani, devenea căpitanul echipei naționale de juniori), a rodit bogat anul acesta sub supravegherea lui Coco Dumitrescu, jucînd opt meciuri din turul actualului campionat. Debuturi de marcă și timpurii au mai existat. Confirmarea năzuită de noi toți s-a frînt însă aproape cu regularitate sub loviturile vedetismului precoce și automulțumirii nejustificate, sau s-a dizolvat pur și simplu în halba de bere ridicată la puteri nelegiuite. Despre Broșovschi, din fericire, avem garanții valabile. Și le facem publice:

„Este talentat, modest și conștiincios. Își dublează talentul cu o cantitate egală de voință". (I. Reinhardt, *antrenor secund la U.T.A.*)

„I-am fost antrenor șase ani de zile. S-au întrezărit de la început calități excepționale pentru fotbal. Dintre toți copiii ce veneau la stadion, era cel mai dotat. În timpul vacanțelor stătea toată ziua în tovărășia mingii" (Ilie Don — *antrenor la* C.F.R. Arad). „Are o maturitate în gîndire surprinzătoare pentru vîrsta și experiența lui. La antrenamente muncește conștient și cu sîrg pentru mărirea vitezei și cîștigarea în îndeminărea piciorului drept". (T. Jurcă — *antrenor la* Vagonul Arad). „Este un copil ascultător, bun și sensibil. Fotbalul este sensul major al activității lui. Nu mănîncă niciodată seara de teamă să nu-și piardă supletea, exersează solitar ore întregi în curtea casei" (Anton Broșovschi — *tatăl său*). „Am o singură dorință : să cîștigăm campionatul și să predau definitiv tricoul lui Broșovschi. Băiatul acesta va ajunge un jucător mare" (Lereter, *după meciul* F. C. Argeș—U.T.A.).

I. C.

ȘI COIDUM CREDE ÎN NICULESCU

11 august 1968. Prima etapă a noului campionat. Venit de curînd la cîrma năbădăioasei *Universități* din *Craiova*, *Ștefan Coidum* își asuma riscuri lansînd în arenă, tocmai împotriva temutei (în deplasare) *U.T.A.*, cîțiva tineri. Niște anonimi. Printre ei — *Victor Niculescu*. Un băiat despre care nu auzise nimeni. Evoluția sa în acea partidă de debut nu părea deloc convingătoare. Dar, *Niculescu* și *Coidum* au perseverat. Și tînărul de 20 de ani a confirmat jucînd 14 din cele 15 meciuri ale *Universității Craiova* din turul campionatului 1968—1969 (absența din partida cu *Progresul* s-a datorat unui accident — entorsă).

L-am urmărit apoi în partida de la *Iași*, în cele cu *Dinamo Bacău* și *F. C. Argeș*, în amicalul cu reprezentativa de tineret a *Suediei*. De fiecare dată tribunele l-au încurajat, aplaudîndu-i intercalările surprinzătoare în atac, pasele precise, deposedările corecte...

Descoperitorul său, oboreanul *Coidum*, omul care-l cunoaște cel mai bine, ni-l caracterizează recent astfel : *„Un băiat foarte ascultător, corect, dispus să se bată pentru echipă din primul și pînă în ultimul minut de joc ; respectă întotdeauna indicațiile care i se dau înaintea fiecărei partide ; precizie în pase ; schimbare rapidă de direcție ; execută cu mingea un slalom de 90 de metri în 11,1 secunde ; șutează mai slab cu piciorul stîng. Este jucătorul cu cele mai mari perspective din lotul Universității Craiova..."*

Dar, iată-l pe Victor Niculescu auto-caracterizîndu-se :

— *Sînt emotiv. Joc mai slab acasă, unde mă cunoaște toată lumea... Atu-ul meu principal : ambiția... Cred că vom termina campionatul în primele cinci locuri... Doresc foarte mult ca, anul viitor, să intru la facultate... Sînt bun prieten cu Gaboraș, Tacoi, Dașcu, Neagu, Velea.. Datorez totul antrenorului Ștefan Coidum..."*

Victor Niculescu a îmbrăcat de trei ori tricoul reprezentativei de tineret în care a fost selecționat după numai șapte partide jucate în Divizia A. Un salt determinat de seriozitate, conștiinciozitate, muncă intensă depusă la antrenamente ; determinat, în ultimă instanță, de valoarea sa incontestabilă.

Un salt. O treaptă...

L. D.

NU PARIAȚI PE MAZURACHIS!

Victor Stănculescu îmi pomenise de mult de el. Au și trecut, e drept, vreo cinci ani de-atunci. Mi-am amintit de remarca antrenorului bucureștean în momentul cînd Ianis Mazurachis îmi mărturisea, în cabinetul actualului său antrenor, doctorul Constantin Rădulescu, că întîlnirea lui cu fotbalul s-a făcut la Școala sportivă nr. 2 din București sub ochii profesorului devenit mai tîrziu antrenor al Rapidului. Debut promițător, cum aminteam, subliniat de Victor Stănculescu. Apoi, un scurt popas la Tractorul Brașov, cu Vulcăneanu, ca antrenor. Și, în sfîrșit, Clujul; mai întîi la Clujana și, din iulie 1967, la C.F.R. Aceasta-i scurta biografie sportivă a actualului golgeter al seriei secunde din Divizia B.

E un sezon bun, sezonul de toamnă 1968 pentru Mazurachis. Saltul lui în campionat a reprezentat cît alte trei campionate la un loc ? Cum, de ce ? Din destăinuirile pline de sinceritate ale centrului atacant feroviar clujan am înțeles că numai și numai seriozitatea cu care a muncit și, mai ales, o viață fără NICI O ABATERE în afara stadionului l-au adus la suprafață și în „atenția" apărătorilor adverși. A înscris 12 goluri. Simte că poate mai mult. Vrea să realizeze mai mult în primăvară. N-a „zbîrcit-o" nici cu școala. Anul doi la Institutul Pedagogic, secția educație fizică, cu examenele la zi.

Se mîră că lumea vorbește acum așa de mult de el. Cîți jucători foarte buni nu mai sînt în seria C. F. R.-ului ! Vreți exemple ? Schwartz, un extrem dreapta excelent de la C.S.M. Sibiu ! Sau Csergö, tot vîrf de atac, de la Metalul Hunedoara. Ce dorințe are ? Să ajungă la lotul de tineret. Abia a împlinit 20 de ani. S-a dus la o convocare a „mînjilor" dar n-a făcut mare lucru. Poate că data viitoare... Ei, și ar mai fi ceva: să cîștige și pariul din retur cu antrenorul și restul băieților. Adică încă 12 goluri și nici o ieșire din program, nici o sancțiune ! Deși „fripți", învinșii lui Mazurachis au reînnoit rămășagul. Și cît ar dori să-l piardă...

Ef. I.

Carnet

CONDIȚIA CONDUCĂTORULUI DE CLUB

de EUGEN BARBU

Vremea bancherilor a toate făcători care-și permiteau între altele și cîte un **grajd de fotbaliști** a trecut de mult. S-a vorbit la timp despre crunta exploatare a **stelelor de gazon**, mai puțin de prețurile și salariile lor, escamotîndu-se, intenționat sau nu, problema profesionismului în sportul cu balonul rotund, problemă care are puncte întunecate și lucruri ce pot fi luate în seamă, fără îndoială.

Un amatorism exclusivist în fotbal pare mai greu de închipuit la ora aceasta cînd performanțele ce se cer sînt cu totul excesive. Chiar pregătirea fizică a jucătorilor este cu mult mai pretentioasă ca în urmă cu 30 de ani să spunem, se joacă mai rapid, mai tehnic, mai complicat. Vechii internaționali recunosc că la intensitatea de astăzi puține **vedete** de altă dată ar rezista. Unii contestă ceea ce scriu aici ; în sfîrșit, lucrurile rămîn controversate. Vreau însă să discut despre **factorul psihic** în fotbal și la acest capitol răspunderea cea mai mare revine conducătorului de club.

Care ar fi deci condiția individului anonim, distribuitor modest de prime, laude sau autor de bilanțuri anuale, cînd e cazul ? În primul rînd el ar trebui să fie un foarte bun pedagog și cum pedagogia este ea însăși o știință, mi se pare că numirea unui **patron** la cluburile noastre ar trebui făcută cu mai multă grije. Aici improvizațiile costă și ideea că fotbalul **nu cere cine știe ce doxă** mi se pare cu totul nefastă. Este adevărat că nu profesorii de astrofizică sînt cei mai indicați la pupitrul nevăzut de unde se conduc nemijlocit niște suflete, dar nici orice om luat de pe stradă.

Am asistat de ani de zile la prăbușirea unor cluburi, la ducerea lor la ruină, în mod neintenționat, de bună seamă, și nu am putut face nimic. Presa nu poate să se amestece în alegerile cluburilor, nu poate indica și recomanda pe indivizii ideali. Ea contestă numai sau aprobă măsurile și rezultatele obținute, fără a se erija în sfătuitor. Dar o mai veche experiență îmi spune că sînt calități fără de care un conducător de club nu poate exista.

El nu trebuie să fie pretențios, cel puțin în aparență. Mi se pare că demagogia, discursul sforăitor și vorba fără acoperire sînt dușmanii săi cei mai înverșunați. Nu trebuie **să ceri**, adevăratul conducător de club **obține**. Mijloacele pentru dobîndirea succesului trebuie să fie de ordinul cel mai subtil. Aici cunoașterea individuală joacă rolul cel mai mare. **Marfa psihologică** pe care conducătorul de club o are la îndemînă este totdeauna diferențiată. Nu există **jucători stas**, e drept că ei se împart în cîteva categorii mari, dar și aici trebuie făcute rezervele cuvenite. Modul de a trata și de a solicita diferă de la persoană la persoană și conducătorul de club care l-ar trata la fel pe Dobrin ca pe entuziastul Dumitrache, ar greși profund. Primul este un flegmatic talentat de la natură, abuzînd de propriile calități, pe cînd al doilea mi se pare un fruct al ambiției personale. Modul de a-i convinge pe acești doi, și exemplele se pot înmulți, trebuie să difere.

Discreția mi se pare iar o calitate esențială a conducătorului de club. El nu trebuie să exagereze nici înfrîngerile, nici victoriile, mai ales victoriile. Familiaritatea este, de asemenea păgubitoare. Orice fraternizare cu **vedeta** duce la încălcarea disciplinei și la urmări din cele mai rele. Conducătorul de club ar fi Dumnezeu, antrenorul Sfîntul Petru. La deținătorul cheilor Raiului mai ajungi, la Cel de Sus, rar, și numai în cazuri de viață și de moarte. Evident, aici nu e vorba de o distanțare aristocratică, de un dispreț presupus. Închipuiți-vă pe cîmpul de luptă că un comandant suprem ar fi agasat în fiecare secundă de soldați care ar aștepta felicitări personale pentru mînuirea baionetei.

Generozitatea, și nu neapărat cea materială, trebuie să caracterizeze, de asemenea, pe omul discutat astăzi. El trebuie să știe să apară și să dispară la vreme cu prilejul ocaziilor solemne. Dacă ar avea și umor, ar fi ideal. Adesea o glumă face mai mult decît o tiradă și o vorbă de spirit suplinește cel mai mare elogiu. În socotelile noastre intră și ideea expresă că un președinte de club a uitat să înjure. El nu rîde, surîde ; el nu se încruntă, e numai îngîndurat. Portretul ideal al conducătorului de club ar fi următorul :

Vîrsta : 50 de ani, om cu familie numeroasă, scutit de griji materiale, post, nu de mare influență pentru că asta dezvoltă spiritul despotic, adică se ivește nevoia de a avea totdeaura dreptate ; jovial, tînăr sufletește, dentiție perfectă, stomac de fier ; fără nervi, placid, fire hîtră, moldovenească, neurmărit de bilă și complexe reprimate mulți ani ; prietenos, cu frați mulți și verișori, gata să se așeze în capul unei mese puse, dar să nu întîrzie niciodată. Poate fi fumător, trebuie, să știe să guste, nu să bea, să doarmă normal, 8 ceasuri pe noapte, să aibă o stare fizică bună, să fie gata să îmbrace un trening, să ia un avion după miezul nopții dacă interesele o cer, să nu aibă spirit catastrofic ; să disprețuiască lingușeala, să fie sincer, drept, să facă din **fair-play** o religie și, mai ales, să aibă curajul de a-i felicita pe adversari cînd au cîștigat.

Ținuta lui ? Îmbrăcăminte corectă, nu pretențioasă, o politețe fără snobism ; un aer agreabil, nu agresiv ; să nu fie concesiv, dar nici intolerant.